

Sygn. akt **III AUa 1789/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran /spr./

Sędziowie: SSA Katarzyna Wołoszczak

SSA Wiesława Stachowiak

Protokolant: st.insp. Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015r. w Poznaniu

sprawy **J. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji J. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 1 sierpnia 2014 r. sygn. akt VIII U 1354/13

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przyznaje wnioskodawcy prawo do emerytury, poczynając od dnia 1 sierpnia 2012r.

SSA Wiesława Stachowiak	SSA Ewa Cyran	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------	---------------	--------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 marca 2013 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, póź. 1227) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, póź. 43), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 sierpnia 2012 r., odmówił J. J. prawa do emerytury.

Pozwany organ rentowy argumentował, że J. J. do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uwzględnił bowiem okresu zatrudnienia od 1 października 1977 r. do 31 marca 1996 r. w PPHU (...) w R.. Pracodawca, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 sierpnia 2012 r., błędnie oznaczył stanowisko pracy jako spawacz. Natomiast wnioskodawca świadczył pracę jako ślusarz.

Odwołanie od tej decyzji złożył J. J., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury od daty złożenia wniosku oraz uznanie okresu od 1 października 1977 r. do 12 października 2010 r. jako pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W treści uzasadnienia wskazał, iż w okresie od 1 października 1977 r. do 12 października 2010 r. pracował na stanowisku spawacza, w pełnym wymiarze czasu pracy, co wynika ze świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Jednakże w toku postępowania wyjaśniającego pracodawca oświadczył, iż błędnie oznaczył w stanowisko pracy i wystawił odmienne świadectwo pracy.

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2014r. (sygn. akt : VIII U 1354/13) Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

J. J. urodził się w dniu (...)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący legitymował się okresem składowym wynoszącym 29 lat, 7 miesięcy i 10 dni oraz okresem nieskładkowym wynoszącym 4 miesiące i 26 dni - łącznie 30 lat i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Ponadto odwołujący złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołujący w okresie od dnia 1 października 1977 r. do dnia 12 października 2010 r. był zatrudniony w Zakładzie (...) (później PPUH (...)). Z dniem zawarcia umowy o pracę powierzono mu wykonywanie obowiązków ślusarza.

J. J. odbył szkolenie wstępne i szkolenie instruktażu z zakresu BHP i P.Poż., przy czym w zaświadczeniu z dnia 2 października 1977 r. wskazano jego stanowisko pracy jako ślusarz.

Praca ta polegała na przygotowywaniu blachy do pieca, tj. cięciu gilotyną lub palnikiem. Wiercił również drzwiczki do pieców, a czasami malował i gradował. Ponadto zajmował się spawaniem pieców c.o. i grzejników, jeżeli zachodziła taka potrzeba.

W dniu 1 czerwca 1993 roku i 1 lutego 1994 roku w umowie o pracę z Zakładem (...) wskazano stanowisko pracy J. J. jako spawacz.

W zaświadczeniu nr (...) i (...) wskazano, iż J. J. zatrudniony był na stanowisku spawacza i zdał egzamin ze znajomości przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.

Z dniem 1 kwietnia 1996 r. i 1 lutego 1997 r. powierzono odwołującemu obowiązkowi ślusarza.

W dniu 12 kwietnia 1997 r. wystawiono J. J. zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do pracy na stanowisku ślusarza.

W dniu 13 października 2010 r. PPHU (...) wystawiło J. J. świadectwo pracy, wskazując, iż w okresie od 1 października 1977 r. do 12 października 2010 r. był zatrudniony jako spawacz.

W dniu 16 sierpnia 2012 r. wystawiono odwołującemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, gdzie wskazano, iż od dnia 1 października 1977 r. do 31 marca 1996 r. w/w wykonywał prace spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W piśmie z dnia 22 lutego 2013 r. pracodawca odwołującego wskazał, iż J. J. był zatrudniony na stanowisku ślusarza, a w świadectwie z dnia 16 sierpnia 2012 r. błędnie oznaczono stanowisko pracy.

Równocześnie w dniu 13 października 2010 r. PPHU (...) wystawiło J. J. świadectwo pracy, wskazując, iż w okresie od 1 października 1977 r. do 12 października 2010 r. był zatrudniony jako ślusarz.

Składając w dniu 1 lipca 2004 r. wniosek o ustalenie wysokości kapitału początkowego, odwołujący przedłożył zaświadczenie wystawione przez PPUH (...) z dnia 12 maja 2003 r., w którym pracodawca wskazał stanowisko ślusarza jako stanowisko pracy odwołującego. Takie samo stanowisko zostało wymienione w zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 9 czerwca 2003 r.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok.

Zdaniem Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe, w szczególności zeznania odwołującego i zeznania świadków, a także zgromadzone dokumenty, w tym dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, nie pozwalają na jednoznaczne przyjęcie, iż w spornym okresie czasu odwołujący wykonywał pracę spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W wykazie A dział XIV pkt. 12, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wskazano, iż do prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze zalicza się prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym.

Przesłuchani w niniejszej sprawie świadkowie wskazywali, iż odwołujący miał pracować jako spawacz. Natomiast w aktach osobowych odwołującego wskazywano stanowisko ślusarza, ślusarza-spawacza. Przy tym nie stwierdzono innych dokumentów, z których wynikałoby powierzenie odwołującemu wykonywania w spornym okresie innych prac niż wskazane powyżej. Świadek R. J. wskazał również, iż odwołujący nie wykonywał wyłącznie czynności polegających na spawaniu, a to z uwagi na posiadanie kwalifikacji w zawodzie ślusarza. Zajmował się zatem również docinaniem i przycinaniem blachy za pomocą gilotyny lub palnika, a także malowaniem lub gradowaniem. Pracodawca potwierdził, iż spawanie nie było wykonywane przez odwołującego w pełnym wymiarze czasu pracy, ale faktycznie stanowiło jego większość. Powyższe oznacza zatem, iż nie można zgodzić się z twierdzeniem, że odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wskazać w tym miejscu należy, iż prawo do emerytury w obniżonym wieku stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na uprawdopodobnieniu wykonywania pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, póź. 43 z późn. zm.), lecz musi zostać udowodnione, a temu służą m.in. dokumenty. Dlatego w tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków czy wnioskodawcy, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 16 października 2013 r., III AUa 211/13). Wykonywanie pracy w warunkach szczególnych nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości. Dokonując oceny materiału dowodowego sprawy trzeba mieć na uwadze, że zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień lub wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga zawsze dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24 maja 2013 r., III AUa 26/13). Zaliczenie nieudokumentowanych spornych okresów składkowych z przebiegu ubezpieczenia do stażu ubezpieczeniowego na podstawie zeznań świadków lub przesłuchania strony zainteresowanej jest dopuszczalne tylko w przypadkach nie budzących żadnych wątpliwości co do spójnego i precyzyjnego - rodzajowego oraz czasowego potwierdzenia się udowodnianych okoliczności. W razie przeprowadzenia w zasadzie wyłącznie dowodów z zeznań świadków, nie mogą one, choćby ze względu na znaczny upływ czasu, stanowić wystarczająco pewnego źródła dla rekonstrukcji faktów o rodzaju zatrudnienia, warunkach pracy i płacy oraz pozostałych niezbędnych okoliczności, w szczególności, gdy dotychczas przedłożone dokumenty tego nie potwierdzają, a zeznania świadków obciążone są znacznym stopniem ogólnikowości (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 stycznia 2013 r., III AUa 673/12).

Prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, stale tj. ciągle wykonuje pracę w szczególnych warunkach i nie wykonuje w tym czasie żadnych innych czynności nie związanych z zajmowanym stanowiskiem (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 19 lipca 2012 r., III AUa 27/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lutego 2013 r., III AUa 1308/12). Ograniczona styczność ze środowiskiem pracy w warunkach szczególnych nie wpływa tak intensywnie na organizm pracownika jak u osoby, która w takich warunkach przebywa stale i w pełnym wymiarze, z tego względu w takiej sytuacji ustawodawca nie przewidział możliwości obniżenia wieku emerytalnego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 17 kwietnia 2013 r., III AUa 1481/12). Ponadto wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury ze względu na pracę w warunkach szczególnych muszą być spełnione łącznie, a niespełnienie którejkolwiek z nich wyłącza możliwość przyznania prawa do tego świadczenia (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 stycznia 2012 r., III AUa 1470/11).

Reasumując powyższe ustalenia i rozważania Sąd I instancji uznał, iż odwołujący nie spełnił wszystkich warunków przewidzianych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności nie wykazał on, aby w spornym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie jako spawacz. W toku postępowania odwołujący nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie podnoszonych przez siebie twierdzeń. W konsekwencji Sąd uznał, iż J. J. nie udowodnił wymaganego okresu co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Apelację od wyroku złożył odwołujący J. J. zarzucając mu błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia, poprzez przyjęcie, iż przez odwołującego się J. J. do dnia 31.12.1998r. nie został udowodniony wymagany 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wskazując na te zarzuty odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie prawa do emerytury J. J. od dnia złożenia wniosku tj. od dnia 20 sierpnia 2013 r..

Pozwany organ rentowy nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się zasadna.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była ocena czy odwołujący J. J. legitymuje się wymaganym okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I Instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Sąd Apelacyjny doszedł jednak do odmiennych niż sąd I instancji wniosków w przedmiocie spełnienia przesłanki posiadania 15 letniego stażu pracy.

W pierwszej kolejności wskazać należało podstawy prawne niniejszego wyroku.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2009.153.1227 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do brzmienia ust. 2 tej ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści § 4 ust 1. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

§ 3 stanowi zaś, iż za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Zgodnie z przepisem art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Cel ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera się zatem na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Wskazać także należy, iż prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym stanowi odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i określonego w nim wieku emerytalnego, tak więc przepisy regulujące to prawo należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo.

Tylko okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy kreują i wypełniają weryfikowalne kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Taki sam warunek odnosi się do wymagania stałego wykonywania takich prac, co oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze

obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku), a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12.03.2013r. III AUa 1702/12, Lex 1294740).

Zważyć także należy, iż przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących, co powoduje, iż określona w ustawie z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych instytucja emerytury w obniżonym wieku emerytalnym musi podlegać ścisłej wykładni.

Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11, LEX nr 1216852).

W spornych przypadkach - uwzględnienie okresów wykonywania pracy szkodliwej lub uciążliwej wymaganej do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym - następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale szkodliwego zatrudnienia, tyle że ocena prawna tych ustaleń powinna być racjonalna, bez stosowania "aptekarskiej" miary lub "stopera w rękę" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 21 sierpnia 2013 r., III AUa 1769/12, LEX nr 1366108).

Jeżeli pracy w szczególnych warunkach towarzyszą inne czynności pracownicze, to warunek pełnego zatrudnienia należy odnosić tylko do tych czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na czynniki szkodliwe dla zdrowia i uwzględniać w wymiarze czasu pracy tylko te inne czynności, które są ściśle związane z pracą w szczególnych warunkach, stanowiąc integralną część tej pracy albo są wykonywane incydentalnie, w wymiarze nieznaczącym dla wymiaru czasu pracy w warunkach szczególnych (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 czerwca 2015 r. III AUa 1224/14, LEX nr 1771016)

Sąd Apelacyjny podziela wyżej przytoczone stanowisko Sądu Najwyższego i sądów powszechnych i czyni go własnym na gruncie niniejszej sprawy.

Dla pełnego wyjaśnienia spornych w niniejszym postępowaniu kwestii Sąd Apelacyjny na podstawie art.382 k.p.c. postanowił uzupełnić postępowanie i przesłuchał w charakterze świadka R. J. pracodawcę odwołującego. Świadek ten potwierdził, iż czynności które wykonywał wnioskodawca stanowiły cykl produkcji, w trakcie którego było więcej czynności spawalniczych niż ślusarskich. Czynności ślusarza były wykonywane na wstępie i stanowiły przygotowanie do prac spawalniczych. Wnioskodawca dobrze wykonywał prace spawalnicze, miał umiejętności w ich wykonywaniu.

W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny uznał, iż prace ślusarskie wykonywane przez odwołującego stanowiły integralną część, element większej całości (cyklu produkcyjnego) dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W wykazie A dział XIV pkt. 12, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wskazano, iż do prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze zalicza się prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym.

Zaliczenie spornych okresów powoduje, że odwołujący posiada niezbędny wymagany 15 – letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z treścią art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Zgodnie zaś z treścią art. 129 ust. 1 cyt. ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych poczynając od dnia 1 sierpnia 2012r..

SSA Wiesława Stachowiak	SSA Ewa Cyran	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------	---------------	--------------------------